

A la Mare de Déu de la Roca, la més desconeguda

Dll, 31/08/2020 per Catalunya Religió

(Ramon Bassas - CR) **Meritxell Ruiz** va ser durant un any i mig [consellera](#) d'Ensenyament i ara dirigeix l'[Escola Pia a Vilanova i la Geltrú](#). Però és de Reus, «i això no es perd mai», sentència. Així que la seva proposta per aquest estiu és la d'anar a conèixer diferents ermites del Baix Camp, la majoria vinculades al pelegrinatge en festivitats marianes. «Cada poble i ciutat té la seva ermita, totes elles en llocs ben diversos: des del Santurari de la Mare de Déu de Misericòrdia a Reus, a la de la Riera a les Borges o Sant Antoni a Ulldemolins», m'explica. «Per a mi» —segueix— «totes tenen el seu encant: un lloc singular, la senzillesa de la seva estructura, envoltades de camps d'oliveres i avellaners o boscos de pins...i el silenci».

Li demano, però, que en triï una. «Doncs mira, trio la de la [Mare de Déu de la Roca a Mont-roig](#), potser la més desconeguda». I això? «Perquè penja d'unes roques i tant vista des de dalt com des de baix, no deixa indiferent ningú. És visible des de la plana i la roca fa formes ben curioses degut a l'erosió del vent i la pluja, de manera algunes formes recorden l'arquitectura de Gaudí». Gaudí, esclar. Ja hi som. De Reus, que no es perd mai (ço de Riudoms?, penso, però m'abstinc d'interrompre-la).

A la Mare de Déu de la Roca s'hi han trobat restes ibèriques, cosa que indica una antiquíssima població en aquest paratge. L'ermita surt documentada a finals del segle XIII, però la construcció actual incorpora elements de diversos períodes. Hi podeu menjar i dormir. També és el lloc de la llegenda del rei moro que, en robar les joies de la Mare de Déu, una tempesta el va fer caure del cavall. Si teniu paciència (i prou credulitat) encara en veureu les marques de la relliscada.

—I costa molt d'arribar-hi? —faig.

—«Gens, és una excursió ben senzilla ja que els cotxes es podem deixar ben a prop. Un cop a l'ermita, podem pujar fins a Sant Ramon on contemplarem una

bona panoràmica del Baix Camp.» Sant Ramon és una capella que hi ha molt a prop, on hi havia un antic castell, i que Joan Miró va immortalitzar com a icona cubista. S'emblanquinava per servir de guiatge als mariners. «Com que la visita és curta, recomanaria aprofitar per visitar també el castell d'Escornalbou», afegeix. Fet.

—Com la vas conèixer?

—«De petita, hi anava amb mons pares en petites excursions des de Reus. Fa alguns dies hi vam portar uns amics i vaig tenir la sorpresa de trobar-me una capella dedicada a **Sant Josep de Calassanç** (no m'hi havia fixat mai abans!). Hi vaig fer unes fotografies i les vaig compartir amb el grup de WhatsApp que tenim les direccions de l'Escola Pia. Una bona manera de tancar aquest curs escolar tan complexe.»

—Parlem-ne un moment. Com ha anat el curs, ara que ho cites?

—«Com et deia, molt complexe. El confinament provocat per la Covid19, ens ha fet crear de nou una escola des de casa i acompanyar tot el nostre alumnat no només a nivell acadèmic, sinó sobretot personal: fer d'aquesta experiència una oportunitat de creixement, una reflexió sobre la nostra vida i la importància de cuidar-se un mateix i cuidar els altres.»

—I tu, com ho has viscut?

—«A nivel personal, he pogut valorar les petites grans coses que ens dona la vida, el caliu de casa, el temps amb la família, la fragilitat, el viure amb menys, la importància de treballar en equip, de confiar en les persones... »

Això no li ve d'ara. A Reus, on hi va viure més de 26 anys, va començar la seva vinculació al món associatiu i cultural. «A la parròquia de Sant Bernat Calbó m'hi vaig fer gran enmig d'una comunitat viva que m'ha ajudat a créixer en la fe i a viure-la en comunió. **Mossèn Ignasi**, gran persona, en arribar de missions del Brasil em va demanar que fes catequesi de joves i vaig aprendre molt acompanyant joves durant més de 10 anys. També fèiem voluntariat al Centre de Promoció juvenil i de la dona, que porta el nom del bisbe Pont i Gol.

Sempre he pensat que tota aquesta experiència, el que vaig viure a l'Orfeo Reusenc i a l'Esbart Dansaire i sobretot, el testimoni dels meus pares, em van fer veure que durant un temps podia assumir un compromís diferent a través de la política».

—Hi vas estar molt de temps?

—«Vaig ser diputada al Parlament 4 anys i 7 al Departament d'Ensenyament, l'últim any i mig com a Consellera.»

— I ara dirigeixes l'Escola Pia de Vilanova

—«Sí. En acabar la meva etapa política, l'Escola Pia m'ha permès dedicar-me a una meravellosa professió: l'educació. I a fer-ho amb un equip de persones compromeses amb la transformació social a través de l'educació i seguint el testimoni de Calassanç».

—Però aquests dies, a descansar, oi?

—«Sí, ha estat una època de treball molt intens, de manera que aquestes vacances les hem passant en família, al camp, gaudint de la natura, de la tranquil·litat i cuidant-nos. Hem d'omplir-nos per poder seguir donant el millor que sapiguem el proper curs!»

—Doncs fot-li, que és de Reus!

—«I això no es perd mai!» —riu.